

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. К., 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Ат. Кашикова Иванова

Членове: М. К. Дановска

Васка Д. Халачева

при участието на секретаря Славей Д. Топалова
като разгледа докладваното от Веселина Ат. Кашикова Иванова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20235100600066 по описа за 2023 година

С присъда № 1/09.01.2023 г., постановена по Н.ч.х.дело № 55/2022 г. по описа на Районен съд – М., подсъдимият В. И. А. от с. В., общ. Д. е признат за невиновен в това, че на 27.10.2019 г. в с. В., общ. Д. се закарнал на С. А. Д., Н. А. Д. и Р. А. Д. с престъпление срещу здравето и телесната им неприкосновеност, която закана може да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по предявеното му обвинение по чл.144 ал.1 от НК.

С присъдата подсъдимият В. И. А. е признат за виновен в това, че на 27.10.2019 г. в с. В., общ. Д. е нанесъл публични обиди на С. А. Д., като последната е отвърнала веднага и нанесла публични обиди на подс. В. И. А., поради което и на основание чл. 148 ал.3, във вр. с чл. 146 ал. 2 от НК не наказва и двамата и ги освобождава от наказателна отговорност. Признат е за виновен, че на 27.10.2019 г. в с. В., общ. Д. е нанесъл публични обиди на Н. А. Д., като последната е отвърнала веднага и нанесла публични обиди на подс. В. И. А., поради което и на основание чл.148 ал. 3, във вр. с вр. чл. 146 ал. 2 от НК не наказва и двамата и ги освобождава от наказателна отговорност. Признат е за виновен в това, че на 27.10.2019 г. в с. В., общ. Д. е нанесъл публични обиди на Р. А. Д., като последната е отвърнала веднага и нанесла публични обиди на подс. В. И. А., поради което и на основание чл.148 ал. 3, във вр. с вр. чл. 146 ал.2 от НК не наказва и двамата и ги освобождава от наказателна отговорност.

С присъдата е отхвърлен предявеният от С. А. Д. против В. И. А. граждански иск за сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл.144 ал.1 от НК, като неоснователен. Отхвърлен е предявеният от Н. А. Д. против В. И. А. граждански иск за сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл.144 ал.1 от НК, като неоснователен. Отхвърлен е предявеният от Р. А. Д. против В. И. А. граждански иск за сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл.144 ал.1 от НК, като неоснователен.

С присъдата е отхвърлен предявеният от С. А. Д. против В. И. А. граждански иск за

сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за деянието по чл. 148 ал.1 т.1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 27.10.2019г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен. Отхвърлен е предявеният от Н. А. Д. против В. И. А. граждански иск за заплащане на сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за деянието по чл. 148 ал. 1 т. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 27.10.2019 г. до окончателното ѝ заплащане, като неоснователен. Отхвърлен е предявеният от Р. А. Д. против В. И. А. за сумата в размер на 1500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за деянието по чл. 148 ал.1 т.1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 27.10.2019 г. до окончателното ѝ заплащане, като неоснователен.

С Определение № 16/07.02.2023 г. е оставена без уважение молбата на подс. В. И. А., подадена чрез защитника му адв. М. Ч. от АК – К. за присъждане на разноски в общ размер на 1075 лв., като неоснователна.

Против така постановената присъда е подадена въззивна жалба с вх. № 128/19.01.2023 г. (п.кл. 18.01.2023 г.) от адв. М. Р. от АК - Х. – повереник на С. А. Д., Н. А. Д. и Р. А. Д., всички от гр. К.. Присъдата се обжалва като постановена в нарушение на закона, необоснована като фактически и правни изводи и при допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатите му обвинения за извършеното престъпление, както и да се уважат предявените срещу него граждански иски за присъждане на обезщетение за понесените неимуществени вреди. Претендира се за присъждане на разноски.

Срещу присъдата в осъдителната ѝ част е подадена въззивна жалба с вх. № 187/24.01.2023 г. от адв. М. Ч. от АК - К. – защитник на подсъдимия В. И. А. от с. В.. В тази ѝ част присъдата се обжалва като неправилна. Иска се да бъде отменена в обжалваната ѝ част и вместо това подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.148, ал.1, т.1 от НК.

Срещу постановеното в първоинстанционното производство определение № 16/07.02.2023 г. е подадена частна жалба вх. № 374/13.02.2023 г. от адв. М. Ч. от АК - К. – защитник на подсъдимия В. И. А. от с. В., общ. Д.. Иска се същото да бъде отменено, вместо което се постанови друго, с което в полза на подсъдимия се присъдят направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбодателят – тъжител С. А. Д., лично и чрез повереника си адв. М. Р. от АК - Х., поддържа въззивната си жалба, като оспорва въззивната жалба на насрещната страна, както и подадената частната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателите – тъжители Н. А. Д. и Р. А. Д., не се явяват. Представяват се от повереника си адв. М. Р. от АК - Х., който поддържа подадената въззивна жалба, като оспорва въззивната жалба на насрещната страна, както и частната жалба. Изразява становище, че присъдата на първоинстанционния съд за деянието по чл. 144, ал. 1 от НК и по отношение на престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1 от НК в частта, в която е приложен института на реторсията следва да бъде отменена. Сочи, че свидетелят (полицейски служител, който служебно присъствал в деня на местните избори) не владее турски език и не може да възпроизведе пред съда думи и словосъчетания, които подсъдимият е употребил в момента на инцидента. Сочи, че заканите са категорично възпроизведени и установени от разпита на свидетелите и следвало да бъдат приети като доказателство за осъдителна присъда.

В съдебно заседание подсъдимият, лично и чрез защитника си адв. Ч. от АК - К., поддържа своите въззивна и частна жалба, като оспорва въззивната жалба, подадена от тъжители. Моли се присъдата на първоинстанционния съд в частта, в която е оправдан по повдигнатите му обвинения да бъде потвърдена, а в частта, в която е признат за виновен, макар и с приложен институт на реторсията, да бъде отменена като неправилна и да бъде признат за невиновен по обвинението по чл. 148, ал. 1, т. 1 от НК. Сочи се, че не са събрани конкретни и категорични доказателства в насока виновното му поведение и деяние. Счита

се, че неправилно първоинстанционният съд се е произнесъл в частта за разноските. От защитника се прави възражение за погасяване на наказателното преследване по давност. Претендират се направените разноски и за въззивната инстанция.

Окръжният съд, при извършената проверка изцяло правилността на обжалваната присъда на основание чл. 313 и сл. от НПК, констатира следното:

Жалбите са допустими, като подадени в срок и основателни, макар по съображения, различни от изложените във всяка.

Настоящото въззивно производство е второ по ред и е образувано след отмяна с Решение № 23/25.03.2022 г., постановено по В.н.ч.х. дело № 25/2022 г. по описа на Окръжен съд – К. на Присъда № 47/30.11.2021 г. по Н.ч.х. дело № 286/2019 г. по описа на Районен съд – М. и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда. В мотивите на въззивното решение е посочено, че осъдителната присъда е постановена при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1, във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК и е основание по чл. 335, ал. 2 от НПК за отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Посочено е, че за законосъобразното провеждане на наказателното производство следва да се отмени протоколното определение на съда от 26.05.2020 г., с което на основание чл. 287, ал. 7 от НПК съдебното производство е прекратено и делото е изпратено на Районна прокуратура – М. за извършване на проверка за евентуално престъпление от общ характер, такова по чл. 167, ал. 1 от НК, като определение неподлежащо на проверка от въззивната инстанция отделно от присъдата с оглед разпоредбата на чл. 341, ал. 3 от НПК. Като заключение е посочено, че допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила е неостранимо във въззивното производство, тъй като производството по делото не може да се проведе без отмяна на прекратителното определение от първостепенния съд, който го е отменил, като препятстващо провеждането на законосъобразно съдебно производство.

След връщане на делото в Районен съд – М. и образуването му под нов номер, съдията-докладчик е постановил Разпореждане № 67/14.04.2022 г. в изпълнение на задълженията по чл. 248, ал. 2 НПК и дадените указания от въззивния съд. Приел е в мотивите на постановения съдебен акт, че Определение № 286/26.05.2021 г., с което на основание чл. 287, ал. 7 от НПК съдебното производство по НЧХД № 286/2019 г. по описа на Районен съд – М. е прекратено и делото е изпратено на РП – М. за евентуално престъпление от общ характер, като неподлежащо на отделно обжалване следва да бъде отменено от съдебния състав по новообразуваното дело. В диспозитива на постановеното разпореждане, който представлява израз на формираната в мотивите воля на съда обаче, липсва произнасяне в този смисъл, а именно липсва диспозитив, с който прекратителното определение се отменя.

В резултат на констатирания от настоящия въззивен състав процесуален пропуск на първоинстанционния съд, следва да се приеме, че новата присъда е постановена по прекратено съдебно производство, което от своя страна представлява съществено неотстранимо от настоящата инстанция процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, довело до ограничаване на процесуалните права на страните, което не е отстранено при новото разглеждане на делото.

Въззивният състав намира, че предвид посоченото допуснато съществено процесуално нарушение, не е задължен да реши делото по същество, макар по същото вече да има отменително въззивно решение, с което делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд, като в случая забраната по чл. 335, ал. 3 от НПК е неприложима. Това е така, тъй като разпоредбата се отнася до случаите, при които, при извършване на редовен инстанционен контрол вече е имало произнасяне от въззивен съд по годин и валиден първоинстанционен акт, какъвто не е настоящият случай. Както е посочено в отменителното въззивно решение при първото разглеждане на делото, след отказа на прокуратурата да образува досъдебно производство за престъпление по чл. 167, ал. 1 от НК, в НПК не е предвиден ред прекратеното вече от съда съдебно производство да бъде върнато

отново в съда, при това без определение на първоинстанционния съд, което е сложило край на съдебното наказателно производство, да бъде отменено. Тези мотиви на въззивния съд и дадените в тази връзка указания са възприети от съдията докладчик при новото разглеждане на делото, видно от мотивите на Разпореждане № 67/14.04.2022 г., но както се посочи, липсва валидно изразена воля, формирана в диспозитива на съдебния акт, постановен във връзка с подготвителните действия за разглеждане на делото в открито съдебно заседание в този смисъл. С други думи постановената присъда не представлява годеен, валиден постановен от процесуална гледна точка съдебен акт, който да бъде подложен на повторен въззивен съдебен контрол.

За изчерпателност на мотивите на въззивното решение следва да се посочи, че възражението на защитника на подсъдимия за погасяване на наказателното преследване поради изтичане на предвидената от закона давност, е неоснователно. В случая разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е неотносима, тъй като не се касае за наказателно преследване, което да не е възбудено в тригодишен срок съобразно наказуемостта на деянията (тъжбата е подадена на 05.11.2019 г. за деяние, извършено на 27.10.2019 г.), като не е изтекла и абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 НК, която по принцип погасява наказателното преследване независимо от спирането или прекъсването на давността, тъй като не е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

По изложените съображения обжалваната присъда и определение за разноските, представляващо неразделна част от присъдата, са незаконосъобразни и следва да се отменят, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Водим от изложеното Окръжен съд – К.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Присъда № 1/09.01.2023 г. и Определение № 16/07.02.2023 г. година, постановени по НЧХД № 55/2022 г. по описа на Районен съд – М. и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____